



BUITEN

Het is een genot, 's zomers buiten te zijn.

Vergeleken bij de velen, die er tevergeefs naar verlangen, zijn het maar weinigen die er van genieten mogen, onder den hoogen hemel tusschen het groen in de zon te zijn.

Al gaan voor een stadsmensch de dagen nog eens zoo gauw als anders, het zijn toch dagen van rust, die in volle vrijheid doorgebracht worden in Gods mooie natuur.

Eens voor een tijd de dagelijksche werk-zorgen geheel van je af te weten, eens even niets dan naar je eigen zin te doen . . . , dat moet voor iedereen toch wel een groote aantrekkingskracht hebben.

't Is toch eigenlijk zoo goed. In den dagelijkschen sleur loopen we zoo veel gevaar door de drukte van duizend dingen heen, die ons in het volle leven trekken — te vergeten, dat we leven. En van het leven juist worden we ons zoo heerlijk bewust, wanneer we de stilte van het ontzagwekkende looverwoud om ons voelen en Gods stem hooren in het zachte bladergeruisch. Wanneer we de schoonheid van

onze grootsche Hollandsche wolkenluchten zien. Wanneer we als klein mensch alleen staan voor wijde, zonbelichte landen.

Er zijn veel menschen, die „buiten” ook niet kunnen zonder een sleep anderen bij zich. Die het voor 't genieten schijnbaar noodzakelijk achten, wat stemmenrumoer om zich heen te hebben. Voor wie al de „aardigheid” er zonder dat af is.

Nu ja, we hoeven in onze vakantie-dagen geen kluzenaartje te spelen, maar toch, het genot van hen die dan eigenlijk in 't geheel niet alleen willen zijn in de stilte, die overal herrie bij noodig hebben is zeker van veel minder gehalte dan dat van hen, wier ziel wel eens een diepere verzadiging wil dan het dagelijksch leven geeft.

En die dan blij zijn als ze, even uit hun gewone sieer, Gods schoonheid mogen zien in de schoonheid der natuur. Zij zijn het, die God niet alleen vragen, maar ook danken kunnen!

P. v. R.